

SPOTKANIE WYŻSZYCH PRZEŁOŻONYCH ZAKONÓW MĘSKICH (Sanktuarium Matki Bożej Licheńskiej - 17 października 2023 r.)

1. „Pokój z wami” – tym pozdrowieniem Jezusa Zmartwychwstałego rozpoczęła się obecna liturgia. Pragnę jeszcze raz skierować je do Was, drodzy Wyżsi Przełożeni Zakonów Męskich, dziękując Wam za zaproszenie, a za Waszym pośrednictwem kieruję je do wszystkich Waszych współbraci.

Pierwsze spotkanie nowego Przedstawiciela Ojca Świętego z liderami wspólnot życia konsekrowanego w Polsce odbywa się podczas Eucharystii. Obserwując to, co powszechnie dzieje się w naszym życiu i w życiu Kościoła, myślę, że trzeba od razu zaznaczyć, że najważniejszy w tym momencie jest nie tyle ten, który do was mówi ani jego misja, najważniejsi nie jesteście nawet wy i wasze zadania. Najważniejsza jest właśnie Msza Święta! Chociaż jest ona - i powinna być! - codziennym ważnym momentem w naszym życiu, to starajmy się, by przyzwyczajenie nigdy nie sprawiło, żebyśmy zapomnieli, czym jest Msza Święta i jakie jest jej niezwykle znaczenie.

Czym jest Eucharystia? A raczej: Kim jest Eucharystia? Jest nią Jezus Chrystus, prawdziwy Bóg i prawdziwy człowiek. Jak pisze św. Tomasz z Akwinu, rzeczywistością „oznaczoną przez sakrament i zawartą w nim jest sam Chrystus Pan” (św. Tomasz z Akwinu, S. Th. III, 80, 4). Czym jest zatem Msza Święta? Jest to Jego Ofiara na Krzyżu za zbawienie świata, uobecniająca się za każdym razem. Jan Paweł II nauczał: „Ofiara ta wciąż się uobecnia, trwając sakramentalnie w każdej wspólnotcie, która ją sprawuje przez ręce konsekrowanego szafarza” (*Ecclesia de Eucharistia*, 12). Dlatego nie może być nic większego, nic ważniejszego od tego Sakramentu i nigdy nie wolno nam redukować Mszy Świętej do ramy lub piedestału dla nas samych, naszych działań, naszych idei, a nawet naszych egoistycznych interesów.

Drodzy Bracia, to właśnie z taką wizją wiary musimy dziś i zawsze przystępować do ołtarza Pańskiego, aby składać Jego Ofiarę „na pożytek nasz i całego Kościoła Świętego”. Prośmy dla siebie nawzajem o łaskę bycia szafarzami Eucharystii, którzy zawsze kierują się taką wizją wiary i prowadzą innych do posiadania tejże wizji wiary w to, co jest „największym ze wszystkich sakramentów” (por. św. Tomasz z Akwinu, S. Th. III, 65, 3).

2. Kardynał Giuseppe Siri, wielki biskup, który wyświęcił mnie na kapłana, wyraził to w ten sposób: „Kiedy Hebrajczycy cudownie wyszli z Egiptu, przekraczając Morze Czerwone (...), przeszli «mając morze jak mur po prawej i po lewej stronie» (por. Wj 14, 29). Dla tych, którzy słuchają i żyją zgodnie z Chrystusem, dzieje się coś podobnego, ale i większego niż przejście przez Morze Czerwone. Z jednej strony jest ten mur, który towarzyszy nam przez wszystkie dni roku i który każdego dnia przedstawia nam Słowo Boże do słuchania, medytowania, przyswajania i przekładania na czyny życia... Ale po drugiej stronie jest inna ściana, na której pojawiają się święci i z niej nie dobiega już bezpośrednio głos Słowa Bożego, ale słyhać jego praktyczne zastosowanie we wszystkich wielorakich okolicznościach i trudnościach życia, przedstawionych przez świętych”. Również dzisiaj, podczas tej Mszy Świętej, przechodzimy między tymi dwoma „murami”: głoszonym tu i teraz Słowem Bożym oraz wspomnieniem świętych.

Chciałbym uchwycić dla nas i naszej misji w Kościele jedno przesłanie, które zaczerpnąłem z „drugiej ściany”, czyli od Świętych, a dziś od św. Ignacego, biskupa Antiochii i męczennika z pierwszego wieku. Od tego wielkiego Ojca Kościoła chcemy otrzymać wskazanie, które może pomóc naszemu życiu i naszej misji w Kościele i w świecie.

W jednym ze swoich słynnych listów ten święty opisuje siebie jako „człowieka, któremu powierzono zadanie jedności” (*List do Filadelfian* 8:1). Według Benedykta XVI, „Ignacy jest prawdziwie

«doktorem jedności»” (*Audiencja generalna*, 14.03.2007). Ignacy kontynuuje swoją misję także w odniesieniu do nas, zachęcając również nas do zrozumienia i życia jednością.

Według naszego świętego jedność jest rzeczywistością, posiadającą wiele wymiarów, które są ze sobą powiązane i współzależne. Jak nauczał papież Benedykt XVI, „dla Ignacego jedność jest przede wszystkim prerogatywą Boga, który istniejąc w trzech Osobach, jest Jeden w absolutnej jedności. Powtarza on często, że Bóg jest jednością i że jedynie w Bogu istnieje ona w stanie czystym i pierwotnym. Jedność, jaką powinni urzeczywistniać na tej ziemi chrześcijanie, jest tylko naśladowaniem, możliwie jak najdokładniejszym, Boskiego archetypu” (tamże). Dlatego jedność od Boga rozbrzmiewa i musi być przeżywana w Kościele, w którym należy praktykować komunie zarówno między wszystkimi jego członkami, jak i w szczególności z pasterzami. Dobrze wiemy, jak bardzo św. Ignacy kładł nacisk na jedność wiernych z ich biskupem, napominając ich, by "bez biskupa nie przedsiębrali niczego, co dotyczy Kościoła” (*List do kościoła w Smyrnie*, 8.1). Jako przedstawiciel papieża nie mogę nie przypomnieć, że „właśnie służąc jedności Kościoła katolickiego rzymska wspólnota chrześcijańska w pewien sposób przewodzi w miłości: «Przewodzi ona w Rzymie godna Boga, godna szacunku, błogosławieństwa (...). Przewodzi w miłości, zachowuje prawo Chrystusowe i jest naznaczona imieniem Ojca (*List do Rzymian*, prolog)»” (*Audiencja generalna*, 14.03.2007).

„Jedność Boga i jedność Chrystusa, jedność Kościoła, jedność wiernych «w wierze i w miłości, od których nie ma nic znakomitszego»” (*List do kościoła w Smyrnie* 6,1)” (tamże): oto nauczanie, które daje nam św. Ignacy z Antiochii. Musi ono znaleźć szczególny oddźwięk w sercu tych, którzy mają za zadanie przewodzić braciom, promując jedność we własnej wspólnotce zakonnej oraz z całym Kościołem i jego pasterzami. Wymaga to jednocześnie spojrzenia wiary, odwagi prawdy, pokory, miłości i wielkiego ducha poświęcenia. Taka jedność jest niezbędna, ponieważ stanowi świadectwo sprawiające, że świat uwierzy, na co wskazał nam sam Jezus (por. J 17, 21). Nie jest łatwym zadaniem być jako przełożeni „ludźmi, którym powierzono zadanie jedności”, dlatego potrzebujemy modlitwy, potrzebujemy Eucharystii, sakramentu jedności. W nich znajduje się źródło, z którego nieustannie czerpiemy łaskę bycia budowniczymi prawdziwej jedności. Modlę się i pragnę, abyśmy wszyscy stanowili jedno.

3. Sprawujemy Najświętszą Eucharystię we wspomnienie św. Ignacego z Antiochii w tym wielkim sanktuarium poświęconym Najświętszej Maryi Pannie, Bolesnej Królowej Polski.

Tę, która stała pod Krzyżem Jezusa i była ściśle zjednoczona z Ofiarą swojego Syna, obecnego we Mszy Świętej, prosimy, aby pomogła nam coraz lepiej rozumieć, celebrować i przeżywać Eucharystię, źródło i szczyt życia i misji Kościoła, a także naszego życia i naszej misji.

Tę, która w oczekiwaniu na dar Ducha Świętego zgromadziła wokół siebie uczniów Pana, prosimy słowami św. Jana Pawła II, którego 45. rocznicę wyboru na papieża wspominaliśmy wczoraj: „O Matko zjednoczenia, ucz nas stale tych dróg, które do zjednoczenia prowadzą” (*Akt poświęcenia Matce Bożej*, Jasna Góra, 04.06.1979).

Tej, która jest Królową Pokoju, w dniu, w którym Ojciec Święty Franciszek zachęca nas do zjednoczenia się w modlitwie i poście na rzecz Kościoła w Ziemi Świętej, powierzamy naszą modlitwę, będącą „cichą i świętą siłą przeciwstawiającą się diabolicznej sile nienawiści, terroryzmu i wojny” (Franciszek, *Anioł Pański*, 15.10.2023). Prośmy, aby pokój zapanował w Ziemi Jezusa, na Ukrainie i w każdej części świata.